

[Kristen Østergaard.]

som hr. Kjeld Olesen udtrykker det, lige nøjagtigt yder det nødvendige til NATO-samarbejdet, hverken mere eller mindre.

Man må egentlig forbavsnes over, at alt dette kan socialdemokratiet sammenfatte i en 4-5 små ændringer i den gældende forsvarslovgivnings styrkemålsangivelser uden i øvrigt at ændre ved principperne. At der ikke røres ved forsvarslovgivningens principper, som de blev gennemført i 1969, er der selvfølgelig al mulig grund til at være tilfreds med, idet der jo deri ligger en accept af disse principper.

Efter omstændighederne må det nok betragtes som et lille lyspunkt, at socialdemokratiet fortsat bekender sig til NATO-politikken som det eneste sikkerhedspolitiske grundlag, der findes for Danmark, og med henblik på NATO-samarbejdet må det indrømmes, at hr. Kjeld Olesen fremsætter en del rigtige synspunkter i fremsættelsestalen. Men trods dette kan jeg ikke frigøre mig fra det indtryk, at socialdemokratiets bekendelse til NATO-samarbejdets nødvendighed bliver direkte fornægtet ved lovforslagets sigte og dets praktiske følger af forringelser.

Grundlaget for styrkemålenes nedskæring er socialdemokratiets nye trusselsvurdering i forhold til den NATO-strategi, der har været gældende fra 1967, som for nylig blev bekræftet for fremtiden, og som kommer til udtryk i NATO-betegnelsen „fleksibel imødegåelse“. Det er også den strategi, som har til hensigt at bevare en høj atomtærskel, med alt hvad dette begreb indebærer.

Men faktum er, at socialdemokratiets trusselsfilosofi er primitivt forenklet, og dermed er også grundlaget for forslaget smuldrende. Socialdemokratiet ved det, idet militære sagkyndige både fra Danmark og fra NATOs nordregion med begrundet argumentation er kommet til det resultat for det første, at forslaget bygger på forkerte forudsætninger, og for det andet, at NATO-strategien specielt med henblik på atomtærsklen er misfortolket af socialdemokratiet, og for det tredje, at den socialdemokratiske trusselsteori er fejlberegnet.

På baggrund af disse saglige vurderinger burde forslaget naturligvis ikke have været fremsat her i folketinget. Når det alligevel er sket, giver det indtryk af en ret betydelig

standhaftig fremturen i en form for vildfarelse, som man egentlig er bekendt med.

Der blev i 1969 gennemført betydelige forbedringer i forsvarrets organisationslov, beklageligvis uden socialdemokratiets medvirken. Det lod ane, at socialdemokratiet ville føre sin egen forsvarspolitik for fremtiden, og det har vi nu desværre fået en bekræftelse af: Men der blev i 1969 ikke ændret ved styrkemålene, der angiver, at hæren skal have en beredskabsstyrke på ca. 13.000 mand, og at felthæren ved mobilisering skal omfatte ca. 65.000 mand, søværnet skal omfatte 60 skibsenheder og flyvævåbnet 9 kampenheder.

Disse styrkemåls opretholdelse er at betragte som Danmarks bidrag til NATOs forsvarssamarbejde, og dette bidrag må Danmark naturligvis vedstå. Helt siden NATOs start i 1949 har Danmark ligget i bunden med hensyn til bidragets størrelse, og dette bidragsforhold i Danmarks favør vil vi sikkert fortsætte med i fremtiden, men en reduktion af bidraget efter socialdemokratiets mønster kan Danmark efter min mening ikke være bekendt på baggrund af den vitale interesse, vi alle har i fredens bevarelse og magtbalanceens opretholdelse også i fremtiden.

Jeg ser med glæde og forventning hen til, at NATO-organisationen direkte og gennem forhandlinger og ad andre veje bidrager til afspænding i Europa i fremtiden, således at den dag kan komme, da alle lande i Europa både i øst og vest kan spare på forsvarsanstrengelserne på grundlag af en gensidig grundfæstet tillid. Men man må jo nok have lov til at sige: den tid den glæde. Vi er nødt til at handle ud fra nutidens og virkelighedens vilkår, og selv om der kan peges på en lang række afspændingssolstrejf på den udenrigspolitiske himmel, er der næppe nogen ansvarlig politiker, der vil påstå, at verdenssituationen som helhed inspirerer til en større nedtrapning af forsvaret inden for NATO-området. På denne baggrund bør socialdemokratiets forslag til direkte, bidragsforringelse afvises; der er ligesom taget noget på forskud af fremtidens glæder.

Jeg har bemærket, at socialdemokratiet som begrundelse for reduktionen af beredskabsstyrken og oprettelsen af en hvervet hær anfører, at det nuværende system vir-